

Sygn. akt VIII W 1750/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3.09.2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W., Wydział VIII Karny

w składzie:

Przewodniczący – **SSR Agata Pomianowska**

Protokolant Jakub Miller, Monika Nałęcz, Paulina Czartoryska

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 28.02.2019r, 16.04.2019, 17.06.2019r, 03.09.2019r

na wniosek Komendy Stołecznej Policji, Wydział Ruchu Drogowego

sprawy **R. P. (1)**, syna K. i M., urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 25.08.2018 r. około godz. 17:56 w W. na drodze publicznej jadąc T. S. od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) naruszył zasady przewidziane w § 27 ust. 1 Rozporządzenia MSWiA w sprawie znaków i sygnałów drogowych w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) jechał z prędkością 131 km/h i przekroczył dopuszczalną prędkość 80 km/h o 51 km/h,

tj. za wykroczenie z art. 92a k.w. w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 poz. 1393)

2. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom określony w art. 16 ust. 4 (...) w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) jadąc lewym pasem ruchu, naruszył obowiązek jazdy możliwie blisko prawej krawędzi jezdni,

tj. za wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 16 ust. 4 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym z dnia 20.06.1997r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 1260)

3. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym i drugim naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 5 (...) w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) wykonywał manewr zmiany pasa ruchu, nie sygnalizując go zawczasu i wyraźnie,

tj. za wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 22 ust. 5 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym z dnia 20.06.1997r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 1260)

uznając za ujawnione dowody dołączone do wniosku o ukaranie oraz przyjmując na ich podstawie, że okoliczności czynów i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 93 § 1 i 2 k.p.w.

orzeka:

I. uznaje obwinionego **R. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt 1 wyczerpującego dyspozycję art. 92a k.w. z tym, że przyjmuje, że oskarżony jechał z prędkością 127 km/h i skazuje go za to na tej samej podstawie;

II. uznaje obwinionego **R. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt 2 wyczerpującego dyspozycję art. 97 k.w. i skazuje go za to na tej samej podstawie;

III. uznaje obwinionego **R. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt 3 wyczerpującego dyspozycję art. 97 k.w. i skazuje go za to na tej samej podstawie;

IV. na mocy art. 92a k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza obwinionemu za czyny z punktów I-III łącznie karę grzywny w wysokości 2.000 (dwa tysiące) złotych;

V. na podstawie art. 118 § 1 i 2 k.p.w. w zw. z art. 119 § 1 k.p.w. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 200 (dwustu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VIII W 1750/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 3 września 2019 r.

Na podstawie całokształtu oceny zgromadzonego na rozprawie głównej materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 25 sierpnia 2018 r. około godziny 17:56 R. P. (1) prowadził pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) na T. S. od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) z prędkością co najmniej 127 km/h, podczas gdy na odcinku drogi, którym się poruszał dopuszczalna prędkość, ustanowiona znakiem B-33, wynosiła 80 km/h. Tym samym R. P. (2) nie zastosował się do ograniczenia prędkości w ten sposób, że przekroczył dopuszczalną prędkość o 47 km/h. Ponadto R. P. (1) w tym samym miejscu i czasie poruszał się lewym pasem ruchu, mimo że pas na prawo od niego był wolny, czym naruszył obowiązek ruchu możliwie blisko prawej krawędzi jezdni. W tym samym miejscu i czasie R. P. (1) wykonał manewr zmiany pasa ruchu nie sygnalizując go odpowiednim sygnałem świetlnym.

Powyzsze wykroczenia zostały zarejestrowane przez, będący na wyposażeniu nieoznakowanego radiowozu policyjnego marki B. o numerze rejestracyjny (...), wideorejestратор V. (...) o numerze fabrycznym (...) W. posiadał aktualne świadectwo legalizacji z dnia 18 grudnia 2017 r., ważne do 31 grudnia 2018 r. W nieoznakowanym radiowozie znajdowali się funkcjonariusze Policji mł. asp. K. G. i sierż. Sztab. M. N..

Funkcjonariusze Policji dokonali pomiaru prędkości pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w czasie 2,4 sekundy na odcinku 100 m w miejscu, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 80 km/h. Podczas pomiaru odległość pomiędzy radiowozem a pojazdem, którym poruszał się obwiniony była stała. Wynik pomiaru to 131,8 km/h.

Na ul. (...) został zatrzymany do kontroli drogowej. Funkcjonariusze Policji zatrzymali mu wówczas prawo jazdy za pokwitowaniem na podstawie art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 1990 z zm. dalej jako p.r.d.). R. P. (1) odmówił przyjęcia mandatu karnego za popełnione wykroczenia, wskazując że woli spróbować sił w sądzie.

Sprawa obwinionego R. P. (1) trafiła do tut. Sądu. W dniu 2 października 2014 r. tut. Sąd wydał wyrok nakazowy, w którym uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i wymierzył mu karę łączną grzywny w kwocie 1.000 zł. Obwiniony nie zgodził się z tym wyrokiem, wnosząc sprzeciw.

R. P. (1) ma 24 lata, prowadzi własną działalność gospodarczą, z której osiąga miesięczny przychód w wysokości 2.500 zł netto. Jest kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Uprzednio dopuszczał się wykroczeń naruszających przepisy ruchu drogowego, ostatnie w 2016 r.

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

notatka urzędowa (k. 1), nagrania z wideorejestratora (k. 6, 57), informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 13), świadectwo legalizacji pierwotnej (k. 15), wyrok nakazowy (k. 19), sprzeciw (k. 24), notatniki służbowe (k. 39-45), instrukcja obsługi prędkościomierza V. 2A (k. 66-119), zeznania świadka K. G. (k. 2-3, 49-50, 59) zeznania świadka M. N. (k. 59-60), częściowo wyjaśnienia obwinionego (k. 33-34).

Obwiniony R. P. (1) przyznał się w części do zarzucanych mu czynów. Przyznał, że przekroczył prędkość, jednak zaprzeczył by poruszanie się lewym pasem ruchu stanowiło wykroczenie albowiem, według jego wiedzy, nie ma przepisu nakazującego poruszanie się po prawym pasie. Ponadto zaprzeczył by przy zmienianiu pasu ruchu nie użył sygnalizatora. Wyjaśnił, że jego pojazd posiada system trzykrotnego mrugnięcia światłem kierunkowskazu, gdy dotknie manetkę oraz, że użył kierunkowskazu.

Wyjaśnienia obwinionego wraz z pozostałymi dowodami ujawnionymi na rozprawie Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego

Zdaniem sądu wyjaśnienia obwinionego, poza fragmentami, w którym przyznał, że w dniu 25 sierpnia 2018 r. na T. Ł. przekroczył prędkość poruszając się pojazdem marki B. o numerze rejestracyjnym (...), nie zasługują na obdarzenie wiarą. Okoliczność przekroczenia prędkości znajduje bowiem potwierdzenie w nagraniach z wideorejestratora, który rejestrował prędkość pojazdu obwinionego.

Sąd uznał za nieprawdziwe twierdzenia obwinionego, w których zaprzeczył by istniał przepis nakazujący jazdę prawą stroną jezdni oraz, w których zaprzeczył by nie użył kierunkowskazu przy zmianie pasa ruchu. W ocenie Sądu depozycje składane przez obwinionego są tylko wynikiem przyjętej przez niego linii obrony.

Sąd, dokonując analizy nagrań z wideorejestratora, stwierdził, że obwiniony poruszał się z prędkością, którą prędkościomierz zarejestrował w wielkości 131,8 km/h (nagranie oznaczone jako (...).mkv na płycie z k. 6 i 57). Na tej samej podstawie Sąd doszedł do przekonania, że obwiniony poruszał się lewą stroną jezdni, mimo że pasy po jego prawej stronie były wolne (nagranie oznaczone jako (...).mkv na płycie z k. 6 i 57) oraz, że zmieniając pas ruchu nie użył sygnalizatora (nagranie oznaczone jako 180825175524i.mkv na płycie z k. 6 i 57). Nagrania te, zdaniem Sądu, zasługują na pełną wiarygodność, a obwiniony nie zaprzeczył ich prawdziwości. Co więcej, częściowe przyznanie się obwinionego do wykroczenia uwiecznionego również na płycie świadczy o tym, że i obwiniony uznał nagrania z wideorejestratora za prawdziwe.

Również zeznania świadków K. G. i M. N., wskazują na sprawstwo obwinionego. Ich zeznania potwierdzają, że to obwiniony prowadził pojazd, którym wykonano uwiecznione na nagraniu manewry oraz wyjaśnili okoliczności powstania nagrania. Zdaniem Sądu, analiza nagrań w połączeniu z zeznaniami funkcjonariuszy ich dokonujących pozwala stwierdzić, że nagrania, jak i pomiar prędkości dokonany przez urządzenie zostały wykonane prawidłowo.

Jednocześnie Sąd, z uwagi na zeznania świadków i brzmienie instrukcji obsługi prędkościomierza V. 2A, doszedł do przekonania, że obwinionemu można zarzucić poruszanie się z prędkością 127 km/h. Zarówno świadkowie jak i instrukcja wskazują, że margines błędu pomiaru prędkościomierza V. 2A w przypadku pomiaru prędkości powyżej 100 km/h wynosi 3 km/h. Oznacza to, że w przypadku pomiaru wartości 131,8 km/h pojazd, którego prędkość zarejestrowano poruszał się co najmniej z prędkością 127 km/h. W tym zakresie Sąd ustalił stan faktyczny odmiennie niż w wniosku o ukaranie.

Odnosząc się do argumentacji obwinionego, jakoby poruszanie się lewym pasem jezdni, w sytuacji gdy pasy na prawo do prowadzącego są wolne, nie stanowiło wykroczenia, zauważyć należy, że te twierdzenia stanowią polemikę z obowiązującymi przepisami prawa. Wystarczy tu wskazać na przepis art. 16 ust 4 zdanie pierwsze p.r.d., który stanowi, że kierujący pojazdem jest obowiązany jechać możliwie blisko prawej krawędzi jezdni.

Sąd uznał zeznania świadków K. G. i M. N. za wiarygodne w całości. Świadczyli oni są funkcjonariuszami Policji i nie mają interesu by obciążać obwinionego.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów w postaci notatki urzędowej (k. 1), świadectwa legalizacji pierwotnej (k. 15), wyroku nakazowego (k. 19), sprzeciwu (k. 24), notatników służbowych (k. 39-45) oraz instrukcja obsługi prędkościomierza V. 2A (k. 66-119) nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Dokumenty zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo, w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Z tych względów Sąd nie odmówił wskazanym dowodom nieosobowym wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, na podstawie ustalonego wyżej materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż obwiniony w dniu 25 sierpnia 2018 r. około godziny 17:56 poruszał się pojazdem mechanicznym na T. S. od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) z prędkością co najmniej 127 km/h, podczas gdy na odcinku drogi, którym się poruszał dopuszczalna prędkość, ustanowiona znakiem B-33, wynosiła 80 km/h. Tym samym R. P. (2) nie zastosował się do ograniczenia prędkości w ten sposób, że przekroczył dopuszczalną prędkość o 47 km/h, co stanowi wykroczenie z art. 92a k.w. Ponadto Sąd ustalił, że R. P. (1) w tym samym miejscu i czasie poruszał się lewym pasem ruchu, mimo że pas na prawo od niego był wolny, czym naruszył obowiązek ruchu możliwie blisko prawej krawędzi jezdni, co stanowi wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 16 ust 4 p.r.d. oraz, że tym samym miejscu i czasie R. P. (1) wykonał manewr zmiany pasa ruchu nie sygnalizując go odpowiednim sygnałem świetlnym, co stanowi wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 22 ust. 5 p.r.d.

Obwiniony nie zastosował się do ograniczenia prędkości wynikającego z art. 7 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, w myśl którego znaki i sygnały drogowe wyrażają ostrzeżenia, zakazy, nakazy lub informacje. Na odcinku drogi, którym poruszał się obwiniony obowiązywał znak B-33, o którym mowa w § 27 rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych z dnia 31 lipca 2002 r. (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 454), wprowadzający ograniczenie prędkości do 80 km/h.

Obwiniony, prowadząc samochód ze znacznym, w ocenie Sądu, przekroczeniem dozwolonej prędkości, w sposób umyślny, w zamiarze bezpośrednim, popełnił wymienione wyżej wykroczenie. Pojazd obwinionego jest wyposażony w prędkościomierz pokazujący aktualną prędkość pojazdu, której obwiniony był świadomy. Okoliczności popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 wniosku o ukaranie i wina obwinionego nie budzą wątpliwości.

Poruszając się po lewym pasie jezdni, w sytuacji, gdy wolne były pasy po prawej stronie jezdni, obwiniony naruszył obowiązek wynikający z art. 16 ust 4 p.r.d.

Niedopuszczalna jest jazda lewym pasem ruchu, w sytuacji gdy prawy pas jest wolny, nawet gdy z tyłu lewym pasem nie porusza się żaden pojazd. Taka jazda może tamować ruch w czasie poruszania się lewym pasem pojazdu z większą prędkością. Zasada ta ma zastosowanie także wówczas, gdy kierujący pojazdem porusza się lewym pasem z maksymalnie dozwoloną prędkością na danym odcinku drogi (R. S., Ustawa Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, (...), 2003). Niewątpliwie jazda możliwie blisko prawej strony – krawędzi jezdni wpływa na usprawnienie płynności ruchu oraz ułatwia wyprzedzanie.

Natomiast nie używając kierunkowskazu przy zmianie pasa ruchu obwiniony naruszył normę art. 22 ust 5 p.r.d. Zgodnie z przytoczonym przepisem kierujący pojazdem jest obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru.

W niniejszej sprawie obwiniony nie zasygnalizował zmiany pasa ruchu zawczasu i wyraźnie albowiem w ogóle nie włączył kierunkowskazu.

Wobec wykroczenia przeciwko przepisom p.r.d. należało uznać R. P. (3) za winnego popełnienia wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 16 ust 4 p.r.d. oraz wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 22 ust. 5 p.r.d. Obwiniony był bowiem

świadom sytuacji na drodze oraz swoich manewrów. Tym samym Sąd uznał R. P. (1) za winnego czynów zarzucanych mu w pkt 2 i 3 wniosku o ukaranie.

Wymierzając karę, Sąd rozważył przesłanki z art. 33 § 1 i 2 k.w., a mianowicie ustawowe granice kary za wykroczenie, stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego. W szczególności, przy wymiarze kary, Sąd bierze pod uwagę rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki i sposób działania obwinionego, stosunek do pokrzywdzonego (o ile takowy występuje), warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie po jego popełnieniu. Zgodnie z art. 47 § 6 k.w. przy ocenie społecznej szkodliwości wykroczenia bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Wykroczenie z art. 92a k.w. zagrożone jest karą grzywny. W sankcji tego przepisu nie zostały określone ani dolne, ani górne jej granice, co oznacza, że w grę wchodzi granice rodzajowe tej kary, określone w art. 24 § 1 k.w. (od 20,00 zł do 5000,00 zł). Natomiast wykroczenie z art. 97 k.w. zagrożone jest karą grzywny do 3.000 zł.

Analizując kwestie wymiaru kary, należy stwierdzić, że obwiniony swoim czynem w dniu 25 sierpnia 2018 r. około godziny 17:56 przekroczył dopuszczalną prędkość o 47 km/h oraz dopuścił się dwóch innych wykroczeń drogowych. Przepisy ruchu drogowego, w tym te ograniczające dopuszczalną prędkość pojazdów są kluczowe dla zapewnienia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wykroczenia zostały popełnione w zamiarze bezpośrednim.

Obwiniony był już karany za wykroczenia związane z ruchem drogowym. Dodatkowo odmówił przyjęcia mandatu karnego oraz złożył sprzeciw od wyroku nakazowego, nie posiadając przekonujących argumentów na swoją korzyść. Postawa obwinionego wskazuje, zdaniem Sądu, że obwiniony nagminnie narusza porządek w ruchu drogowym oraz rozmyślnie opóźnia wydanie przeciw niemu rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Dodatkowo obwiniony swoją linią obrony wykazał, że nie zna przepisów ruchu drogowego, które, jako kierujący powinien znać.

Są to okoliczności obciążające obwinionego. Kolejną okolicznością obciążającą jest szczególna nagminność podobnych, uciążliwych dla innych uczestników ruchu, zachowań na ulicach (...) W..

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 2.000 złotych oraz obciążył kosztami postępowania. W ocenie Sądu postawa obwinionego uzasadnia wymierzenie mu kary w wysokości wyższej niż orzeczona wobec niego w wyroku nakazowym, jednocześnie z uwagi na stosunkowo młody wiek i przeciętne zarobki obwinionego należało mu wymierzyć karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Zdaniem Sądu, powyższa kara w pełni osiągnie cele sprawiedliwościowe, będzie adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Kara osiągnie też cele prewencji ogólnej, wskaże innym potencjalnym sprawcom, że nieopłacalne jest podobne postępowanie mające na celu jedynie „odroczenie” kary, licząc na łagodniejsze potraktowanie przez Sąd.

Sąd zasądził od obwinionego kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz opłatę w wysokości 200 złotych od kary grzywny, ustaloną na podstawie art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych jako 10% wymierzonej kary grzywny. W ocenie sądu brak jest podstaw do zwolnienia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych, albowiem ich wysokość nie jest duża, a tym samym obwiniony ma możliwość ich uiszczenia, a koszty te są tylko i wyłącznie wynikiem zachowania obwinionego niezgodnego z podstawowymi zasadami ruchu drogowego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.